

CRITICA CINEMA**Marcel·lí Borrell** / opinio@lamanyana.cat

Ajudar a morir, per viure

La història. Itàlia, avui. Irene, àlies Miel per als clients, pertany a una organització que practica l'eutanàsia activa, coneix el senyor Grimaldi i els seus esquemes existencials entren en crisi.

La pel·lícula. Posar en imatges el relat de l'opció a una mort volguda i digna quan la qualitat de vida ha abandonat el malalt terminal, mai no es podrà escapar d'un vidriós debat social, és a dir, moral. D'aquí la pertinent importància que el cinema se'n faci ressò. És el que ha fet l'actriu Valeria Golino (Nàpols, 1966) en el seu debut rere la càmera. A partir de la novel·la *A nome tuo* de Mauro Covacich, la flamant directora concentra la seva mirada acrítica seguint de prop la jove protagonista en les seves pràctiques d'eutanàsia, o suïcidi assistit. Per tant, *Miel* no pretén jutjar a uns (els malalts), ni els altres (els assistents). El què si fa amb exquisida neutralitat, és mostrar l'evolució d'aquesta Irene-Mel, que des de l'estricta "professionalitat" letal, acabarà implicant-se emocionalment amb els "clients". En aquesta presa de consciència ètica, serà clau l'encontre amb el veterà senyor Grimaldi, enginyer ferit d'una malaltia invisible, és a dir, la depressió. Ell serà el punt d'inflexió en el procés reflexiu que s'opera en l'autàrquica Irene. Des de les imatges que se gueixen a frec d'ombra els seus vi-

atges, passejos, assistències, encontres eròtics, capbussades solitàries al mar de la protagonista, fins les cançons que escolta aïllada del món amb els auriculars, la Golino recalca l'opció fílmica escollida per relatar el contenciós mèdic, segons un cas personal i anònim. Lluny de posicions ideològiques (com bé li etziba el senyor Grimaldi a la Miel) ni discursos o sermons a favor/contra de la causa. Amb decidida honestedat, Valeria Golino es limita a airejar una realitat humana que la

Miel

Directora: Valeria Golino.
 Intèrprets: Jasmine Trinca, Libero De Rienzo, Carlo Cecchi, Luigi Tenzo.
 Itàlia-França, 2013. 98'.
 Funatic Lleida. 7 juliol.

hipocresia social massa sovint condemna al purgatori del silenci.

El tema. Prendre partit té conseqüències personals.

La imatge. Irene i el senyor Grimaldi escoltant música, tot compartint els auriculars d'ella.

La frase. "Els que em demanen que els assisteixi, no volen morir, volen viure", adverteix la Miel. Sempre que la vida no sigui una condemna.

La recomanació. Sensibilitats interessades en els testaments vitals i altres alternatives.